

К 792/Д 87

120000868579

20. IV. 1958г.

АТЪР = С. ОГНЯНОВ =

ДЪРВЕТАТА УМИРАТ ПРАВИ

АЛЕХАНДРО КАСОНА

сезон

1957

1958

K 792/287

НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ
НОСИТЕЛ НА ОРДЕНА „ЧЕРВЕНО ЗНАМЕ НА ТРУДА“

ПРЕДСТАВЯ

Дърветата умират прави

ИСПАНСКА КОМЕДИЯ, В 3 ЛЕЙСТВИЯ, 4 КАРТИНИ
ОТ АЛЕХАНДРО КАСОНА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868579

Сезон 1957—1958 година

447768

У А С Т В У В А Т :

МАРТА	Жени Филипова
БАБАТА	засл. арт. Емилия Попова
ГЕНОВЕВА	Сия Русева
ЕЛЕНА	Ева Ганева
ФЕЛИСА	Катя Михайлова
АМАЛИЯ	Видослава Гъркова
ДИРЕКТОРЪТ	Михаил Михайлов
СЕНЬОР БАЛБОА	Александър Бечев
ДРУГИЯТ	Иван Касабов
ПАСТОР	Симеон Ганев
ФОКУСНИК	Димитър Йорданов
ЛОВЕЦ	Косю Лунгов
ПРОСЕК	Тодор Кожухаров

Режисьор: Павел Павлов

Художник: Жак Авдала

Художник-изпълнител: Никифор Никифоров, зав. пост. част:
П. Панайотов, пом. режисьор: Цв. Манолова, суфльор: М. Бурмова,
костюми: К. Пенков и К. Димитрова, рък. дърв. ателие: П. Банов,
осветлител: Г. Хараламбиев, театърмайстор: Дим. Найденов,
фризури: Здр. и Ст. Станоеви, тапицер: Ив. Хвърлев.

8-ма постановка за сезона, премиера — 12. IV. 1958 г.

Антракти след I и II действие по 10 минути

Павел Павлов
режисьор

Сиви, еднообразни и тежки текат дните, Монотонно се нижат един след друг месеците в слънчева Испания. Суровият, жестокият живот, борбата за препечелване на хляба са надвиснали като кошмар над милиони испанци.

Обезверена, отчаяна, една девойка на име Марта решава да сложи край на това обидно, мъчително съществуване. Малко веронал от аптеката и въпроса е разрешен.

Глухо и страшно е в малката бедна стаичка даже и през най-слънчевите дни. Тогава, като че ли още по ярко, още по-натрапчиво личи мизерния живот на Марта в този голям и шумен град.

А днес — небето сякаш тежи над земята, от него се сипе си-

Засл. артистка Емилия Попова

Александър Бечев

Михаил Михайлов

тен обилен дъжд, а стаичката като ням свидетел очаква Марта да извърши непозволеното. Ето, още малко смелост, още съвсем малко и всичко ще бъде свършено, ще дойде началото на един бърз и лек край. Движенията са трескави, нервни, погледа е отчаян, ушите не чуват. Ръката посяга към вероната. . . И изведнаж шум от прозореца, един букет червени рози, една бележца и нещата мигновено се променят.

Понякога, от една съвсем малка незначителна дума, може да се измени цял човешки живот. Думичката „утре“ спасява Марта от смърт. От този момент нататък събитията се развиват с шеметна бързина за Марта — Изабела.

Срещата с един млад мъж наречен Директорът в една странна кантора учудва и поразява Марта. Истина е, че хода на събитията в тази кантора от пръв поглед биха учудили не само действащите лица, но и самия зригел. И на Марта, и на сеньор Балбоа,

Симеон Ганев

Сия Русева

Ева Ганева

първата мисъл която им минава през ума е — не сме ли попаднали в някаква организирана бандитска шайка. Всъщност задачата на това учреждение е, да оказва на хора попаднали в беда, загубили вяра в себе си и живота — духовна помощ с „помощта на илюзиите“.

След малко договора е сключен. Марта има задача. За първи път на девойката с тъжните очи ѝ се гласува доверие. Намират се хора, които очакват от нея, вярват ѝ. Постепенно, плахо и не уверено Марта — Изабела се спуска, оживява се. Това „утре“, което ѝ беше обещано вчера, дойде. Какво ще бъде по-нататък ще видим и ние, и Марта — Изабела, и Директорът, и сенър Валбоа.

Там, в едно кътче на града, далече от центъра, където няма големи здания да тегнат над хората, има една старинна хубава къща. Ако искате да се ориентирате към нея, нищо друго няма

Дим Йорданов

Катя Михайлова

Тодор Кожухаров

да ви помогне така добре, както онзи палисандър, здрав, силен могъщ, който сякаш търси ласките на стария хубав дом, и мълчаливо го милва със сенчестите си клони. Палисандърът — това значи много за обитателите на този дом, а особено за един от тях.

Понякога, на двора излиза една старица средна на ръст, строга и мълчалива спряна на бастуна си. Тя с леки крачки обхожда сенчестата градина да провери дали всичко е в ред, на мястото си, сякаш чака някакъв скъп и свиден гост, който все още не идва. От цялата и фигура се излъчва благородство и някаква вътрешна неумодима сила, които я крепят.

Но защо днес слънцето грее така топло, защо птиците пеят най-хубавите си песни, защо градината е така гиздава и стария дом така приветливо усмихнат. Защо нашата старица — Бабата, е толкова развълнувана, защо няма търпение да изчака спокойно

Жени Филицова

Косю Лунгов

Видослава Гъркова

още един час, тя която е чакала хиляди часове. Изведнаж — шум на автомобил, леко суетене на прислугата, и на вратата застава той, желаният, очакваният, любимият внук. Бабата е в прегръдките му. Колко топли, колко сърдечни, колко силни са те. С неговия глас, с неговия жест, с неговата походка, Бабата е живяла 20 години.

От този ден, целият дом и неговите обитатели и нови и стари, заживяват друг живот. И утрото сега е по-ведро, деня по-хубав, обедата по-вкусен, вечерята по-желана и съня по-спокоен. Но кой е добрият дух на този дом — дали Директорът — мнимият внук, който смята, че да сееш илюзии е така благородно и достойно както да сееш жито? Не, това е тя — девойката с тъжните очи с притаените весели искрици в тях. Нейната силна, поривиста любов към Директора прави щастлива Бабата, кара я да вярва и да намери сили и щастие в тази своя вяра.

Иван Касабов

Но стара истина е, че лъжата не може да се скрие. Правдата винаги възтържествува. И ето, че един ден, идва този, който трябваше да дойде, този, който трябваше да напомни на Директора, че илюзиите не са трайни, че действителността е друга. Той може да е негодник, може да е пропаднал човек, мошеник, но това е той — истинският внук. Нека истината бъде жестока, сурова непоправима. Но трябва да се знае. Самия живот иска това. Директорът е готов да бяга от нея, Марта — Изабела — да се бори. Бабата узнава истината. За миг, сякаш тя се отпуска става по-ниска, по-малка, гласът ѝ потреперва. Но това е само миг. Ето я, тя е отново пред нас с гордата си осанка, жена със силна воля. Могъща, сигурна и властна като палисандъра отгледан от нея.

Дърветата умират прави.

Истината е по-скъпа от лъжата, от илюзията.

Марта — Изабела, защо очите ти греят, защо ти сега не си онова плахо, отчаяно момиче което искаше да се отрови с веронал? Защото тя позна истината, защото помогна на всесилния вълшебник Директора да разбере, че правдата не трябва да се подправя, защото Марта — Изабела намери любовта.

В стария хол е тихо, стария часовник отмерено бие, слънцето сякаш се е наситило на лъчите си, и ги е дритулило някъде в градината. Един топлин човешки глас говори на двама влюбени, тихо, спокойно, мъдро.

Навън палисандърът стои непоклатим

Нека и младите, които тръгват на път в живота, да носят със себе си клонка от палисандър, тя ще им даде сили да отстоят на всички бури в живота, да бъдат смели, силни, като този палисандър, като Бабата.

ГОРКА МАРКОВА

